

A TAVASZ SEJTELME

Tengerből arany pára emelkedik el;
ezer versbe, hogy ilyet a tavasz visel.

Ezer versbe fogadok, hogy nálunk volt ma,
és az alvó földet titkon megcsókolta.

És e csók közben nyomott hagyott a lába,
ezért borult a galagonya virágba.

És e csók közben nyomott hagyott kobakja,
a réten gyöngyvirág-haját elhullatta.

Ment – a köntöséről harmat potyogott le,
ám az ő dalát egy rigó énekelte.

Ment – de nem párologhatott el sehogy se
úgy, hogy hírét a rigó ne jelentse.

Hogy nevet a télen, az egyértelmű, ha
az akácfa épp akkor borul virágba.

Az Appennineket is megmosolyogta,
hogyan takarózhat még fehér havakba.

És engem, hogy még a boldogságot várom,
de nem jár szemem az ibolyavirágon.

(Fordította: Vörös István)